

[Svend Aage Jensby]

En af de ting, man nåede til enighed om, var som bekendt en mere rationel udnyttelse af hærens etableringer i forbindelse med en ændret garnisonering, og efter en høringsprocedure, som forsvarsministeren har nævnt, blev forligspartierne i juni 1989 enige om, at en væsentlig del af den tilsigtede besparelse bedst kunne opnås ved bl.a. at nedlægge Sønderborg Kaserne i forbindelse med flytningen af sergentskolen til Odense.

Jeg skal ikke bruge meget tid på at gentage de mange oplysninger, vi har fået om de besparelser, der kan opnås ved flytning af sergentskolen og nedlæggelse og salg af kaserne til sin tid. Det vil blive en gentagelse af det, som forsvarsministeren allerede har sagt, og det vil også blive en gentagelse af utallige af de oplysninger, som er givet i besvarelser af spørgsmål fra bl.a. hr. J. K. Hansen, hr. Køpke Christensen og mange andre, spørgsmål, der er stillet og løbende har været stillet siden april måned 1989 og faktisk op til i dag. Jeg vil minde om, som det har været nævnt, at alene en bevaring af Sønderborg Kaserne ville nødvendiggøre – altså for at den kunne være tidssvarende og fungere – en udgift på omkring 44 mio. kr. Alle disse talmæssige oplysninger, som har været fremme i dag, var også til rådighed i april i år, da forligspartierne i fuld enighed analyserede situationen på ny og var enige om, at den her omhandlede rationalisering skulle videreføres og afsluttes, ganske som det var planlagt.

Der har således ikke, som også andre ordførere har været inde på, på noget tidspunkt kunnet efterlades det indtryk hos forligspartierne, at de informationer om talmæssige forhold, man fik fra april, tror jeg det var, 1989 og frem til april i år, har kunnet drages i tvivl på nogen måde. Det er væsentligt at holde det fast.

Men når jeg har sagt det, ønsker jeg naturligvis at give udtryk for, at det altid er et tab for en by eller en egn at miste en kaserne. Det kan indebære – og det gør det utvivlsomt – et økonomisk tab, og det kan indebære et tab af mere historisk karakter; det gælder da ikke mindst på Als, det er vi slet ikke blinde for i Venstre. Men man må i Sønderborg ikke glemme det positive, der er sket for landsdelen ved, at man har slået de tre regimenter sammen til ét kampregiment i Haderslev. Mit parti forstod det således, at man lagde vægt på i Sønderjylland at få et kampregiment. Det har man fået, og nu

kan det ikke hjælpe, at man så glemmer det her og nu.

Man må også i Sønderborg have forståelse for, at ikke alle kan få deres ønsker opfyldt. Som hr. Trøjborg tidligere har været inde på, er det andre steder i landet gået sådan og vil måske komme til at gå sådan, at man mister en eller anden militær facilitet. Sådan er realiteterne i dag. Man må også indse, at forsvaret ligesom alle andre organer i dette land må underkaste sig fornødne rationaliseringer som dem, vi taler om her. Uden dem kunne vi ganske enkelt ikke opretholde et effektivt forsvar, noget, som heldigvis størstedelen af befolkningen ønsker at vi gør og ikke mindst, tør jeg vel sige, sønderjyderne.

Dernæst er det sådan, at sergentskolen efter at være flyttet til Odense allerede har afviklet nogle hold og vil afvikle flere hold i den nærmeste tid. Vi er altså godt i gang med den proces, som allerede startede i 1989.

Jeg synes også, at der ved denne lejlighed er grund til at minde om, at Sønderborg har betydelige uddannelsespladser med sin handelskole med et stort antal elever, og uden at stille for meget i udsigt tror jeg, jeg kan sige, at viser der sig behov for yderligere uddannelsespladser, vil man kunne få det.

Vi kan på den baggrund ikke støtte det fremsatte forslag til en revurdering. Jeg vil kun til slut sige: Nu vil jeg så håbe på, at Odense ser at blive færdig.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Nu må vi først have den folkelige debat.« Hvor ofte er den sætning ikke udtalt her fra denne talerstol, når vidtrækkende spørgsmål af etisk, økologisk, økonomisk eller mellemstatslig karakter har været sat på Folketingets dagsorden? Men dette vigtige element i folkestyret har haft trænge kår på det seneste. Lad mig blot nævne den manglende debat om Øresundsforbindelsen som et eksempel herpå.

På ét område har traditionen om den folkelige debat som en afgørende brik i dansk demokratiopfattelse dog aldrig eksisteret. Tværtimod har den altid været karakteriseret ved lukkethed, mangelfulde oplysninger, fortilser, for nu at udtrykke det mildt, nemlig når det drejer sig om forsvarets forhold. Derfor var det egentlig ikke så overraskende, at der, da Folketinget i marts 1989 blev præsenteret for et nyt